

19 Απριλίου 2014

Πατριαρχική Απόδειξις επί τω Αγίω Πάσχα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Χριστός Ανέστη!

«Δεύτε», αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω, «λάβετε φως εκ του ανεσπέρου Φωτός» του Φαναρίου, του Ιερού Κέντρου των Ορθοδόξων, και δοξάσωμεν όλοι ομού και από κοινού «Χριστόν τον Αναστάντα εκ νεκρών».

Ζοφερά ήτο η ψυχική κατάσταση των μαθητών του Κυρίου μετά την Σταύρωσιν Αυτού, διότι δια της δι' αὐτῆς θανατώσεως του Κυρίου διελύθησαν αι ελπίδες των μαθητών Του περί επικρατήσεως Αυτού και αυτών ως πολιτικής εξουσίας. Είχον εκλάβει την θριαμβευτικήν είσοδον του Ιησού Χριστού εις τα Ιεροσόλυμα, μετά την ανάστασιν του Λαζάρου και την θαυματουργικήν τροφοδοσίαν πέντε χιλιάδων ανδρών, πλέον γυναικών και παιδίων, δια πέντε άρτων και δύο ιχθύων, ως προανάκρουσμα της κατακτήσεως υπ' αὐτῶν κοσμικής εξουσίας. Η μήτηρ δύο εξ αυτών υπέβαλε μάλιστα το αίτημα όπως οι υιοί αυτής καθήσουν εις εκ δεξιῶν και εις εξ ευωνύμων του Κυρίου, όταν Ούτος αναλάβη την **εξουσίαν**. Όλα αυτά διελύθησαν ως **παιδικαί φαντασίαι** λόγω του φοβερού πλήγματος της θανατικής εκτελέσεως του Ιησού Χριστού.

Την πρωίαν, όμως, της μιας των Σαββάτων αι Μυροφόροι εύρον τον τάφον κενόν και ήκουσαν παρά του Αγγέλου ότι ο Ιησούς **ανέστη εκ νεκρών**. Μετ' ὀλίγον δε είδον Αυτόν εις αλλοίαν κατάστασιν, μη επιτρέπουσαν εις τας Μυροφόρους να Τον αγγίξουν. Η τοιαύτη απροσδόκητος **εξελίξις** των πραγμάτων προεκάλεσε την **απορίαν** των περί τον Ιησούν περί της περαιτέρω εξελίξεως των γεγονότων. Η απάντησις δεν εδόθη εις αυτούς αμέσως. Ειδοποιήθησαν να αναμένουν με υπομονήν και καρτερίαν μέχρις ότου ενδυθούν **δύναμιν εξ ύψους**. Πειθαρχήσαντες δε εις την εντολήν, ανέμενον μέχρι της Πεντηκοστής, ότε το Άγιον Πνεύμα, επελθόν, απεκάλυπεν εις αυτούς, εν πληρότητι, την νέαν **αποστολήν** των. Αύτη δεν συνίστατο εις την απελευθέρωσιν ενός έθνους από της υποδουλώσεως εις άλλο έθνος, αλλά εις την **απελευθέρωσιν** της ανθρωπότητος όλης από της υποδουλώσε-ως εις τον άρχοντα του κακού και εις το κακόν εν γένει. Μια άλλη μεγάλη αποστολή διαφορετική από εκείνην την οποίαν ωνειρεύοντο.

Η ασύλληπτος εντολή της διαδόσεως του κηρύγματος της απελευθερώσεως του ανθρώπου από της δουλείας του θανάτου εξέπληξεν αυτούς, αλλ' άνελήφθη μετά ζήλου και εκηρύχθη πανταχού και έσωσε και σώζει πολλούς από του θανάτου. Υπάρχει ο πρωτότοκος των νεκρών, ο αναστημένος Ιησούς, ο οποίος προσφέρει εις όλους την δυνατότητα της **αναστάσεως** και της **αιωνίου ζωής**, μιας ζωής η οποία δεν υπόκειται πλέον εις την φθοράν, διότι εν τη αναστάσει οι άνθρωποι είναι ως οι άγγελοι του Θεού εν ουρανώ και φέρουν σώμα πνευματικόν αντί του σαρκικού.

Πρόγευσιν αυτής της μακαρίας αναστασίμου καταστάσεως βιούμεν από τώρα, όταν φέρωμεν το σάρκινον ένδυμά μας εις τρόπον ώστε να μη γευώμεθα την ουσίαν του θανάτου, δηλαδή την απομάκρυνσιν από της αγάπης του Θεού, αλλά να αισθανώμεθα ότι μετέβημεν από του φυσικού θανάτου του σαρκίνου σώματος εις την ανωτέραν ζωήν του πνευματικού τοιούτου δια της μετ' αγάπης γνώσεως του **Προσώπου του Κυρίου**, η οποία γνώσις ισοδυναμεί προς την **αιώνιον ζωήν**.

Δεν προσδοκώμεν, λοιπόν, απλώς την ανάστασιν των νεκρών ως εν γεγονός του απωτάτου μέλλοντος αλλά μετέχομεν αυτής από τούδε, ώστε να κραυγάζωμεν ενθουσιωδώς μετά του Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου: «Που σου, θάνατε, το κέντρον; που σου, Άδη, το νίκος;». Συνανέστημεν μετά του Ιησού Χριστού και ζώμεν τα έσχατα ως παρόντα και τα παρόντα ως έσχατα. Η ανάστασις διαποτίζει την ύπαρξιν ημών και πληροί χαράς αυτήν. Ως επλήσθη χαράς το στόμα των μαθητών εν τω λέγειν ανέστη ο Κυριος.

Συνεχίζομεν το έργον των Αποστόλων. Μεταδίδομεν εις τον κόσμον το μήνυμα της αναστάσεως. Κηρύσσομεν εν επιγνώσει, ότι ο θάνατος δεν πρέπει να έχη θέσιν εις

την ζωήν μας, ουδεμίαν ωφέλειαν προσφέρει εις την ανθρωπότητα. Οι επιδιώκοντες να βελτιώσουν την κοινωνικήν ζωήν δια του θανάτου συνανθρώπων τινών αυτών, δεν προσφέρουν αγαθήν υπηρεσίαν εις τούς επιζώντας. Υπηρετούν την επέκτασιν του θανάτου και προετοιμάζουν την υπ αὐτοῦ καταβρόχθισιν εαυτών.

Εις τας ημέρας μας τα τύμπανα του θανάτου και του σκότους ηχούν μανιωδώς. Μερικοί συνάνθρωποί μας πιστεύουν ότι η εξόντωσις άλλων συνανθρώπων μας είναι πράξις επαινετή και ωφέλιμος, αλλά πλανώνται οικτρώς. Δυστυχώς, η εξουδένωσις και καταπίεσις των ασθενεστέρων υπό των ισχυροτέρων επικρατεῖ εις την κοσμικήν πυραμίδα του γίνεσθαι. Συχνάκις εκπλήσσει η σκληρότης και έλλειψις ευσπλαγχνίας των κρατούντων τα ηνία του κόσμου και των νομιζόντων εξουσιάζειν αυτού.

Ο Χριστός, όμως, δια του σταυρικού θανάτου Αυτού αντέστρεψε την κοσμικήν πυραμίδα και εις την κορυφήν αυτής ετοποθέτησε τον Σταυρόν Του. Εις την κορυφήν ευρίσκεται ο Ίδιος, επειδή Αυτός έπαθε πλείον πάντων των ανθρώπων. Δεν υπήρξεν άνθρωπος εις τον κόσμον ο οποίος υπέφερεν όσα υπέφερεν ο Θεάνθρωπος Χριστός: «Σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού». Δια τούτο ο Θεός Πατήρ «εχαρίσατο Αυτώ όνομα το υπέρ παν όνομα, ίνα εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων» (Φιλιπ. β 8-11).

Συχνάκις εις την ιστορίαν της ανθρωπότητος βλέπομεν να κυριαρχή το σκότος του θανάτου, το άδίκον αντί της δικαιοσύνης, το μίσος και ο φθόνος αντί της αγάπης, και τους ανθρώπους να προτιμούν το καταχθόνιον μίσος αντί του φωτός της Αναστάσεως. Παρά την φαινομενικήν τεχνολογικήν πρόοδον των ανθρωπίνων κοινωνιών, παρά τας διακηρύξεις περί των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θρησκευτικών ελευθεριών, το εθνοφυλετικόν και θρησκευτικόν μίσος διογκούνται παγκοσμίως και προκαλούν επικινδύνους εντάσεις, αι οποίαι επιτείνουν την κυριαρχίαν του βασιλείου του θανάτου, του Άδου, των καταχθονίων. Οι άνθρωποι ατυχώς δεν ημπορούν να ανεχθούν την διαφορετικότητα εις τον συνάνθρωπόν των. Δεν ημπορούν να δεχθούν την διαφορετικήν φυλετικήν καταγωγήν του ανθρώπου, τας διαφορετικάς αντιλήψεις και πεποιθήσεις του, πολιτικάς, θρησκευτικάς, κοινωνικάς.

Η ιστορία, όμως, έχει αποδείξει ότι αληθινή πρόοδος δεν δύναται να υπάρξη χωρίς Θεόν. Ουδεμία κοινωνία δύναται να είναι αληθώς προοδευτική και ευδαίμων, εάν δεν υπάρχη ελευθερία. Αλλά η αληθινή ελευθερία αποκτάται μόνον με την παραμονήν πλησίον του Θεού. Η ιστορία του εικοστού αιώνος επιβεβαιοί τραγικώς αυτήν την αλήθειαν. Η ανθρωπότης εγνώρισε την εκ της Κεντρικής Ευρώπης

πηγάσασαν φρίκην με τα εκατομμύρια θυμάτων του Β Παγκοσμίου Πολέμου και των ρατσιστικών διωγμών. Ταυτοχρόνως όμως έζησε και την φρίκην των δυνάμεων εκείνων, αι οποίαι, ονομάζουσαι εαυτάς προοδευτικές, διέπραξαν εν ονόματι της ελευθερίας αναλόγου μεγέθους και σκληρότητος εγκλήματα εις την Ανατολικήν Ευρώπην. Ούτω, λοιπόν, ο ολοκληρωτισμός δεν γνωρίζει πολιτικές παρατάξεις, ως απότοκος ενός ανθρωπισμού άνευ Χριστού, με φυσικήν απόληξιν τον όλεθρον και τον θάνατον. Πάντα ταύτα βεβαιούν ότι πάσα προσπάθεια δια αληθινήν ελευθερίαν άνευ Θεού είναι καταδικασμένη εις τραγωδίαν.

Εις την κυριαρχίαν αυτήν των δυνάμεων του σκότους, η Εκκλησία απαντά με την χάριν και την δύναμιν του Αναστάντος Χριστού. Αυτός, ο Οποίος ανέλαβεν εις Εαυτόν τας ασθενείας και τα παθήματα εκάστου ανθρώπου, παρέχει εις τον κόσμον δια της Αναστάσεώς Του και την βεβαιότητα ότι «νενίκηται ο θάνατος».

Η ανάστασις και η ζωή είναι **δώρον και φως** του Ιησού Χριστού, το οποίον «**φαίνει πάσιν**». Ας τιμήσωμεν όλοι το **δώρον**. Ας ευχαριστήσωμεν οι πάντες τον **Δωρητήν**, τον «ως εν εσόπτρῳ δια σαρκός λάμπαντα τῷ κόσμῳ και το **φως** της αναστάσεως τοις έθνεσι δείξαντα». Δεύτε, λοιπόν, λάβωμεν φως εκ του ανεσπέρου Φωτός της Ζωής. Δεύτε, αποδεχώμεν και υποδεχώμεν την **δωρεάν** της αναστάσεως και αναφωνήσωμεν εκ καρδίας μεγαλοφώνως:

Χριστός Ανέστη εκ νεκρών, θανάτῳ θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος! Χαίρετε λαοί και αγαλλιάσθε!

Φανάριον, Άγιον Πάσχα ,βιδ

Αναστάντα

† Ο Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος προς Χριστόν
ευχέτης πάντων
υμών